

I.WSTĘP

Przedmiotem opracowania są elewacje kamienicy położonej przy ul.Kanoniczej 1 w Krakowie.

Opracowanie zostało wykonane jako program konserwatorski ze względu na planowany remont elewacji budynku. Zawiera opisy obiektu, stanu zachowania i degradacji budynku oraz wnioski i program konserwatorski określający zakres i sposób prowadzenia planowanych przy zabytku prac.

W części ilustracyjnej zamieszczono fotografie stanu istniejącego ze szczególnym uwzględnieniem miejsc zdegradowanych.

II.OPIS OBIEKTU

Budynek przy ul.Kanoniczej 1 w Krakowie usytuowany jest w narożniku pierzei ulic Kanoniczej i Senackiej. Fasada znajduje się od strony Kanoniczej, elewacja północna korpusu i skrzydła bocznego od strony Senackiej. Kamienica założona na rzucie kwadratu ze strzelnicami w ścianach, jako budynek piętrowy dwutraktowy z sienią na osi i galerią arkadową od strony dziedzińca.

Fasada trzykondygnacyjna, sześćoosiowa, symetryczna. Osie wydzielone prostokątnymi otworami okiennymi. Na parterze oś trzecią i czwartą zajmuje brama wejściowa obramiona barokowym portalem hermowym. Przyziemie dekorowane ukształtowanymi w tynku prostokątnymi boniami, które tworzą nad oknami - bezpośrednio wpisane w strukturę boniowania - pseudoklince, powyżej tynki gładkie. Okna pierwszego piętra w sztukatorskich obramieniach z uszakami zwieńczone fryzem z tryglifami i odcinkiem gzymsowania. Otwory okienne drugiego piętra skromniej dekorowane - w prostych, wąskich obramieniach zwieńczone odcinkami gzymsowania i z prostymi wąskimi podokiennikami wspartymi na konsolkach.

W narożniku fasady i elewacji północnej występuje szkarpa kamienna o eksponowanym wątku kamiennym, złożonym głównie z ciosów wapienia jurajskiego, ale także pojedynczych piaskowców. Strefa parteru oddzielona profilowanym gzymsem kordonowym z dekoracją płycinową pod oknami. Elewacja zamknięta wydatnym gzymsem koronującym.

W kamiennym cokole okienka piwniczne w formie leżących prostokątów w prostych obramieniach kamiennych zabezpieczone kratami.

Portal kamienny o profilowanych, uskokowych węgarach zwieńczonych archiwoltą z kluczem. Po bokach portalu dodatkowe, ukośnie ustawione pilastry o wolutowych zakończeniach, z męskimi pełnoplastycznymi hermami atlantowymi, które podtrzymują gzyms w formie nadwieszzonego łuku w ośli grzbiet z uskokami. Na przełamanych częściach gzymsu ponad pilastrami ustawione są dekoracyjne wazony. W tynkowanej przestrzeni powstałej pomiędzy archiwoltą a gzymsem umieszczono płaskorzeźbiony herb Krakowa, zwieńczony koroną i gałązkami - laurową i dębową - po bokach. Nad archiwoltą, po łuku biegnie napis "INKWIZYTORYAT SĄDOWY W.M.K.I.O". W portalu brama drewniana dwuskrzydłowa, płycinowa.

Elewacja od strony ul.Senackiej trójdzielna, złożona z elewacji bocznej korpusu głównego oraz elewacji północnej niższego skrzydła północnego. Pierwsza z wymienionych części jest czteroosiowa, posiada odmienny układ i formy otworów okiennych. W pierwszej od wschodu osi dwa zablendowane prostokątne otwory (I i II piętro), w drugiej osi okna zdwojone ujęte wspólnym obramieniem prostokątnym i wieńczącym je gzymsowaniem, a w parterze prostokątne okno o kamiennym obramieniu zabezpieczone wysuniętą przed lico żelazną kratą. W trzeciej osi okna stanowiące doświetlenie klatki schodowej - okrągłe i poniżej dwa otwory prostokątne zwieńczone archiwoltą. W czwartej osi prostokątne otwory pojedyncze, ale o formie identycznej jak w drugiej. Następne części o analogicznym układzie kwadratowych i prostokątnych (II piętro) otworów okiennych w prostych obramieniach zwieńczonych - z wyjątkiem okien II piętra - odcinkiem belkowania. Niektóre z okien zablendowane, w oknach kwadratowych kraty żelazne, kute, przewlekane, osadzone w głębi ościeży.

Strefa parteru wydzielona za pomocą gzymsu kordonowego. Cokół pokryty okładziną ze współczesnych płyt piaskowcowych. Tynk gładki. Elewacja od strony Senackiej zamknięta gzymsem koronującym.

Ściany kamienicy murowane z cegły pełnej na zaprawie wapiennej, pokryte tynkiem i powłokami farb elewacyjnych. Kamieniarka odkuta w piaskowcu i wapieniu.

Dach o więźbie drewnianej, kryty blachą.

III.HISTORIA OBIEKTU

Budynek wzniesiony w latach 1531–1532 przez kanonika Samuela Maciejowskiego (późniejszego biskupa) jako okazała renesansowa rezydencja na miejscu drewnianego domu, zwanego kaplicą św. Grzegorza i południowo-zachodniego odcinka pierwotnej ulicy Senackiej¹. Przebudowany na przełomie XVII i XVIII w., powstał wówczas barokowy portal. Kolejna przebudowa nastąpiła w pierwszej połowie XIX w. Łączyła się z dobudowaniem II piętra. Architekt August Plasqude przeprojektował fasadę w stylu klasycystycznym.

Do końca XVIII w. budynek był rezydencją kanoników. Następnie przejęły go władze austriackie na Inkwizytoriat (budynek główny) i więzienie (oficyna). Obecnie w kamienicy mieści się Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej.

Budynek objęty jest ochroną konserwatorską i wpisany do Rejestru Zabytków Miasta Krakowa dn. 19.05.1965 r. pod sygnaturą : A-143.

Badania sondażowe obejmujące obie elewacje wykonał w 11.03-3.04.1974 r. zespół pod kierunkiem J.Strużyńskiej². Prace polegały na przebadaniu elewacji i niektórych wnętrz na ewentualność występowania zabytkowych warstw malarskich i tynków. Ustalono wówczas, że na elewacjach brak jest tynków wcześniejszych niż pochodzące z okresu przebudowy w 1821 r. Wysunięto przypuszczenie, że starsze tynki usunięto z całej elewacji w czasie wspomnianej przebudowy. Nowe tynki pomalowano na kolor umbry naturalnej, a następnie pokrywano następnymi powłokami. "Badania nie wykazały żadnych zabytkowych nawarstwień tynków ani pobiał." czytamy w sprawozdaniu.

IV. OPIS STANU ZACHOWANIA OBIEKTU

Elewacje budynku od strony ul.Kanoniczej i Senackiej znajdują się w średnim stanie zachowania. Najbardziej charakterystycznymi zniszczeniami są spękania typu włoskowatego i spękania poprzeczne gzymsów, uszkodzenia farb elewacyjnych oraz uszkodzenia korozyjne kamieniarki.

Niejednolita budowa murów fundamentowych tj. uzupełnienia partiami ceglanymi odcinków kamiennych niezwiązanymi wzajemnie oraz wykonanie murów narożnych na styk, a także rozluźnienie podłoża budowlanego spowodowało powstanie włoskowatych,

¹http://pl.wikipedia.org/wiki/Ulica_Kanonicza_w_Krakowie#Kamienica_nr_1_.28tzw._Pa.C5.82ac_Samuela_Maciejowskiego.29

² Sprawozdanie z prac odkrywkowo-badawczych z bloków nr 37, 38, 39 przy ul.Grodzkiej w Krakowie, PKZ, J.Strużyńska, Z.Skupio, Kraków 1977, mps.

miejscowo występujących, drobnych zarysowań ścian budynku³. Spękania widoczne także w gzymsie nad parterem, nadprożach okien oraz w podokiennikach. Drobne uszkodzenia powstały także przy okazji wymiany okien. Regularność poprzecznych spękań gzymsu wieńczącego powstałego z elementów żelbetonowych w czasie remontu w latach 80-tych wskazuje na powstanie spękań na łączeniach poszczególnych elementów.

Uszkodzenia powłoki malarskiej farby elewacyjnej związane są z degradacją obróbek blacharskich oraz procesami starzeniowymi przyspieszonymi przez niekorzystny wpływ środowiska wielkomiejskiego. Powłoki farb elewacyjnych pokrywają zacieki, przebarwienia, wymycia, a także pyliste nawarstwienia. Rury spustowe są, zwłaszcza w dolnych odcinkach, zdeformowane i porożrywane. Uszkodzone są także sztendry rur spustowych - wzdłuż krawędzi fasady po stronie południowej i na elewacji północnej. Zawilgocenie warstw farb wraz z tynkami występujące wzdłuż rur spustowych spowodowało ich spękanie. Odbijająca się od bruku woda opadowa jest przyczyną wymycia farb i powstania drobnych spękań w pasie ponad cokołem do wysokości dwóch boni od cokołu fasady, a także ponad okładziną cokołu elewacji północnej. Najbardziej uszkodzoną strefą jest narożnik między kamienną szkarpą a elewacją północną. W tym rejonie ściana jest silnie zawilgocona wskutek zalewania przez uszkodzoną, pękniętą rurę spustową. Tynki wraz z farbami elewacyjnymi są złuszczone, spęcherzone, odstające lub odpadłe.

Występują także zniszczenia tynku typu mechanicznego, które uzupełniono wadliwie technologicznie. Należą do nich uzupełnienia niestarannie założonym, ciemnoszarym tynkiem cementowym mocowania obejm rury spustowej fasady oraz kitowania w kolorze białym związane z wymianą okien⁴. Wiążą się one z powstaniem uszkodzeń tynków na krawędziach ościeży, spękań i odspojen w tych rejonach, a nawet sporadycznie oderwania drobnych fragmentów, które wykazują ruchomość. Nieestetycznie wykonano uzupełnienia tynków wokół szafek instalacyjnych. W ich rejonach występują także zachlapania lakierami z malowania szafek.

Cokół piaskowcowy najbardziej zniszczony po stronie południowej fasady. Kamień łuszczy się, rozwarstwa, osypuje i zalega w formie proszku wzdłuż cokołu. Spoiwo piaskowca wymyte i osłabione. Utracona częściowo obróbka kamienia - groszkowanie - wskutek złuszczenia wierzchnich warstw kamienia. Spoinowanie ciosów odstające na krawędziach i zdegradowane. Niewielkie zachlapania czarną farbą występują w okolicach rury spustowej wskutek malowania obejm mocującej instalację odgromową. Cokół po w

³ Ekspertyza konstrukcyjna budynku przy ul.Kanoniczej 1 w Krakowie, J.Florek, 1979, mps.

⁴ Projekt budowlany wymiany stolarki okiennej e elewacji frontowej kamienicy przy ul.Kanoniczej 1 i Senackiej w Krakowie, W.Niewalda, PKZ Kraków 2010, mps.

północnej części fasady odznacza się lepszym stanem zachowania - prawdopodobnie był wymieniany.

Na elementach rzeźbiarskich portalu osadzone ciemnoszare, pyliste nawarstwienia pochodzenia wielkomiejskiego. W znacznym stopniu uszkodzony próg w bramie - ciosy bardzo wyoblone, pozbawione pierwotnej formy i obróbki powierzchni, spoinowanie niezachowane. Zauważalne są ubytki kamienia w fundamencie pod węgarami, a także ich częściowe uzupełnienie cegłą tynkowaną. Spoinowanie pomiędzy elementami portalu odspojone, częściowo wykruszone. Kamień złuszczone i osypujący się pod południowym węgiem portalu, brak spoinowania. Portal zabrudzony powierzchniowo we wgłębieniach, pokryty czarnymi zaciekami, zaplamieniami. Występują ubytki na krawędziach elementów. Tynk w portalu pomiędzy archiwoltą z gzymsem spękany - powstała sieć skurczowych spękań. Powierzchnia tynku wypłukana. Od strony sieni w gurgie sklepienia bezpośrednio nad portalem występuje pęknięcie poprzeczne.

Kamieniarka okienek piwnicznych najbardziej zniszczona wzdłuż nawierzchni ulicy. Dolne ciosy są złuszczone na głębokość kilku centymetrów. Nadproża i węgary okienek znacznie lepiej zachowane. Widoczne są zmienione kolorystycznie kity, niekiedy o wykruszonych brzegach. Występują powierzchniowe zabrudzenia.

Powierzchnię przypory z wapienia pokrywają zielonkawe zacieki - prawdopodobnie osadzone produkty korozji miedzi. Na pojedynczych ciosach piaskowcowych powstała czarna, tzw. fałszywa patyna. Kamień jest także zabrudzony powierzchniowo, zwłaszcza przy podłożu i wzdłuż rury spustowej, już po stronie elewacji północnej. Zadawałający stan wykazują ciosy wapienia, natomiast w piaskowcach widoczne są objawy dezintegracji - rozwarstwiają się, łuszczą i osypują.

Na okładzinie cokołu elewacji północnej zauważalne są zawilgocenia i zasolenia występujące w układzie pasowym. Stan cokołu wpływa również na wyżej położone tynki, które są uszkodzone miejscowo aż do poziomów podokienników.

Kraty żelazne w oknach odznaczają się bardzo dobrym stanem zachowania. Kratki w otworach wentylacyjnych elewacji północnej powierzchniowo skorodowane

V. PROGRAM PRAC

A. Wnioski i założenia

Prace konserwatorskie należy poprzedzić działaniami zmierzającymi do usunięcia przyczyn zniszczeń obiektu wykonywanymi w korelacji z pracami remontowo-budowlanymi. W ramach prac remontowych niezbędna jest wymiana obróbek blacharskich, rynien, rur spustowych na nowe, prawidłowo wyprofilowane.

Prace konserwatorskie przy elewacji polegać winny na zachowaniu i ochronie formy oraz sylwety zewnętrznej bryły budynku. Zaleca się ochronę kompozycji, artykulacji, zachowanie elementów wystroju i utrzymanie podziałów stolarki okiennej. Fasadę należy utrzymać zgodnie ze stanem obecnym - przeprowadzić konserwację zabytkowego portalu, utrzymać ekspozycję kamiennej szkarpy. Elewację północną należy utrzymać bez zmian, z kolorystyką analogiczną jak na fasadzie. Kolorystykę powtórzyć zgodnie z wynikami badań przeprowadzonymi w 1974 r. Ustalono wówczas, że najstarsza powłoka malarska w kolorze umbry naturalnej znajduje się na tynkach pochodzących z XIX-wiecznej przebudowy kamienicy, a brak jest wcześniejszych nawarstwień malarskich i tynkowych.

Tynki i elementy sztukatorskie, oczyścić z wtórnych i łuszczących się farb, zanieczyszczeń pochodzenia wielkomiejskiego, stosując metodą strumieniowo-ścierną. Szczególną ostrożność należy zachować przy odsłanianiu pierwotnej powierzchni sztukaterii (zabieg wykonać ręcznie). Powinny zostać usunięte wtórne elementy montażowe kołki, haki, wysięgnik na flagę, itp., a tabliczki informacyjne - uporządkowane. Odstające, zdegradowane tynki z płaskich powierzchni ścian winny zostać usunięte, zwłaszcza w narożniku przy szkarpie na elewacji północnej. Usunąć również odspojone tynki w miejscach spękań. W przypadku stwierdzenia spękań muru należy wykonać lokalne przemurowania. W szczególności przemurować pęknięcie gurtu w sieni nad portalem. Usunąć wadliwe uzupełnienia tynków wykonane za pomocą zapraw cementowych i gipsowych oraz zdegradowane powłoki farb elewacyjnych. Utrzymać tynki w partiach dobrze zachowanych. . Uzupełnić ubytki tynków i sztukaterii. Założyć preparat gruntujący pod nową powłokę barwną.

Wykonać próby kolorystyczne w celu wyboru właściwej barwy powłoki farby elewacyjnej bezpośrednio na ścianie elewacji.. Założyć nową powłokę malarską farby opartej na naturalnych, mineralnych składnikach, która jest hydrofobowa i w znacznym stopniu przepuszczalna dla pary wodnej lub farby krzemoorganicznej dopuszczonej do użycia renowacji budynków zabytkowych. Kolorystykę powtórzyć zgodnie z fazą XIX-wieczną.

Usunąć zdegradowane i wadliwe technologicznie spoinowania kamienia oraz osypujące się, skorodowane fragmenty kamienia w cokole. Usunąć odspojone, zmienione kolorystycznie kity. Oczyszczyć powierzchnie kamieniarki dobraną po przeprowadzeniu prób metodą strumieniowo-ścierną. Ewentualnie chemicznie doczyścić tłuste zaplamienia i zachlapania lakierami. Wyoblony, pozbawiony powierzchni autorskiej próg piaskowcowy uzupełnić za pomocą nadłożenia na górną powierzchnię oblicowania kamiennego, w ten sposób, aby umożliwić lepszą izolację cieplną we wnętrzu sieni. Uzupełnić ubytki kamienia metodą kitowania (drobniejsze ubytki), większe ubytki, zwłaszcza przy podłożu uzupełnić za pomocą taszlowania - dotyczy to w szczególności dolnych ciosów obramień okienek piwnicznych. Uzupełnić spoinowanie kamienia za pomocą zaprawy wapienno-piaskowej z niewielkim dodatkiem białego cementu lub zastosować gotowe, fabryczne zaprawy do spoinowania. Kamień poddać impregnacji wzmacniającej i hydrofobizacji.

Okładzinę cokołu z współczesnych płyt piaskowcowych od strony ul. Senackiej można wymienić ze względu na znaczne zasolenie płyt oraz ich niską technologię wykonania.

Wszystkie szyldy i napisy reklamowe winny zostać uporządkowane i poddane korekcie dostosowującej do wyrazu architektonicznego elewacji.

Kotwy metalowe odczyścić z wtórnych powłok malarskich i ewentualnych produktów korozji, zabezpieczyć antykorozyjnie i pomalować farbą olejną w kolorze innych elementów metalowych.

Kraty i zabezpieczenia okienek wentylacyjnych odczyścić metodą strumieniowo-ścierną, zabezpieczyć antykorozyjnie i pokryć powłoką olejną w kolorze czarnym.

Prace konserwatorskie udokumentować w formie fotograficznej i opisowej.

B. Proponowane postępowanie konserwatorskie

Tynki i powłoki farb elewacyjnych

1. Usunięcie sposobem mechanicznym przez skucie i metodą strumieniowo-ścierną - zabrudzeń i nawarstwień – zdegradowanych tynków i powłok malarskich. W rejonach całkowitego rozłożenia się spoiwa tynków oryginalnych (strefa parteru przy szkarpie na elewacji północnej) zakłada się usunięcie go aż do wątku. Usunięcie odspojonych i osypujących się tynków do powierzchni wątku ceglanego.
2. Usunięcie wadliwych uzupełnień wykonanych w różnego typu zaprawach (głównie wokół okien i szafek instalacyjnych) mechanicznie przez wykucie.
3. Hydrodynamiczne odczyszczenie powierzchni odsłoniętej cegły i tynków z brudu, resztek starych farb z doczyszczeniem mechanicznym sztukaterii (ręcznie).
4. Miejsca lepiej zachowane technicznie przeżyłować, wzmocnić strukturalnie. Do wzmocnienia należy zastosować preparaty gruntujące np. STO Grundex, rozcieńczony KEIM Fixativ.
5. Uzupełnienie spoin wątku ceglanego zaprawą wapienno-piaskową z dodatkiem cementu.
6. Impregnacja zachowanych zapraw w celu wzmocnienia ich struktury i zabezpieczenia przed działaniem wilgoci preparatami opartymi na estrach kwasu ortokrzemowego. Poleca się do użycia preparat KSE 300 lub 500 firmy Remmers, Steinfestiger OH firmy Wacker-Chemie, Ahydrosil Z.
7. Wykonanie zastrzyków podtynkowych przy dekoracji sztukatorskiej np. za pomocą roztworu wodnego Acrykleberg 371 z wypełniaczami w zależności od potrzeb – w miejscach odspojień i spęcherzeń.
8. Utwardzenie rdzenia przy użyciu preparatu np. Steinfestiger do materiałów wapienno-krzemowych przez nasączanie.
9. Sklejenie pęknięć rdzenia przy użyciu np. Osakrylu KL z dodatkiem wapna (1/20) .
10. Uzupełnienie rdzenia zaprawą wapienno-piaskową z dodatkiem białego cementu lub zaprawą np. Funcosil Grobzugmörtel firmy Remmers.
11. Rekonstrukcja powierzchni wypraw tynkarskich np. z zastosowaniem cienkowarstwowej renowacyjnej zaprawy wapienno-cementowej KEIM Universalputz. Odtworzenie faktury powierzchni zgodnie pierwotną fakturą tynku.
12. Założenie preparatu gruntującego pod nową powłokę barwną

13. Założenie nowej powłoki malarskiej. Proponuje się zastosowanie farb opartych na naturalnych, mineralnych składnikach, hydrofobowych i w znacznym stopniu przepuszczalnych dla pary wodnej (np. Funcosil Historic Lasur firmy Remmers) lub farb krzemoorganicznych dopuszczonych do użycia w renowacji budynków zabytkowych (np. firmy STO Silco Color lub STO Lotusan Color /STO AG Stuhlingen, Niemcy, KEIM Granital).

Elementy kamienne

1. Oczyszczenie powierzchni elementów z luźnych, nie związanych naleciałości i zanieczyszczeń.
2. Oczyszczenie z nawarstwień - do wyboru metody alternatywne – oczyszczenie powierzchni kamienia strumieniowym dobranym na powierzchni próbnej kruszywem, metodą delikatnego piaskowania, np. urządzeniem typu Rotec, techniką piaskowania z użyciem rotacyjnego strumieniowania, w której suchy granulat lub ścierniwo z wodą wprowadzane są przez specjalną turbinę przez dyszę w ruch wirowy; przy pomocy termopary przy wykorzystaniu agregatu typu Kercher. Doczyszczanie mechaniczne za pomocą szczotek plastikowych.
3. W miejscach najbardziej zabrudzonych zastosowanie doczyszczania metodami chemicznymi z użyciem roztworu kwasu fluorowodorowego o dobranej procentowości wprowadzanego w zawiesinie metylocelulozowej lub w postaci okładów - 5% roztwór HF nanoszony pędzlem na obficie zmoczony kamień, pozostawiony maksymalnie na 20 min, po zabiegu kamień obficie spłukiwany wodą.
4. Usuwanie zaplamień z farb olejnych pochodzących z malowania elementów montażowych i szafek instalacyjnych za pomocą preparatów typu Ablauger firmy Remmers, DK-26 Rust - Oleum Mathys, Wendrocoverax.
5. Usunięcie kruszących się osłabionych spoin i wadliwych technologicznie spoin cementowych.
6. Usunięcie wtórnych, niewłaściwych reperacji kamienia.
7. Uzupełnienie wykruszonych spoin zaprawą wapienno – piaskową z dodatkiem białego cementu i pigmentów mineralnych, można również użyć gotowych zapraw np. Funconsil Fugenmörtel firmy Remmers, Renowacyjna Zaprawa Fugująca Bayosan, Stottrass HM 01.
8. Uzupełnienie ubytków dekoracji rzeźbiarskiej przez wykonanie kitów z masy sztucznego kamienia na spoiwie mineralnym. W miejscach większych ubytków masa

zostanie osadzona na konstrukcji nośnej wykonanej z niekorodującego (mosiężnego lub ze stali nierdzewnej) drutu, dobranej grubością do wielkości wykonanego uzupełnienia.

9. Uzupełnienie metodą taszlowania za pomocą wstawek kamiennych z analogicznego materiału jak oryginalny, tj. o zbliżonej strukturze i składzie mineralnym. do kamienia konserwowanego przez montaż taszli w opracowane miejsca za pomocą żywicy epoksydowej Epidian 5 z utwardzaczem.
10. Spoinowanie elementów przeprowadzone zaprawą wapienno-piaskową z dodatkiem białego cementu o większej nasiąkliwości i mniejszej wytrzymałości mechanicznej.
11. Ewentualne scalenie kolorystyczne kitów przy użyciu pigmentów proszku i Paraloidu B-72 w toluenie lub farb wapiennych firmy Remmers.
12. Wzmocnienie strukturalne elementów piaskowcowych za pomocą preparatu krzemorganicznego o właściwościach hydrofilnych, tj. jak w przypadku wzmacniania wstępnego proponuje się wykonać zabieg nasycając kamień preparatem Steinfestiger OH 300, Steinfestiger OH typu Wacker przez nanoszenie pędzlem, polewanie gruszkami impregnatu aż do momentu zaprzestania jego wchłaniania przez kamień.
13. Ewentualne wykonanie hydrofobizacji kamienia siloksanowymi impregnatami hydrofobizującymi np. preparatami Funcosil, Silikon B Kabe.

Elementy metalowe

1. Oczyszczenie powierzchni stalowych metodą CP z użyciem odpowiedniego ścierniwa i ciśnienia wraz z usunięciem pozostałości powłok malarskich, wtórnych lakierów, zabezpieczeń oraz produktów korozji.
2. Zagruntowanie lakierem podkładowym LOWIKOR-2 firmy Polifarb-Łódź przez dwukrotne pomalowanie. Jest to farba poliwinylowa do gruntowania przeciwrdezwna bezchromianowa.
3. Pomalowanie powierzchni lakierem końcowym w kolorze powtarzającym pierwotny, lakierem do metalu np. Lowigraf Pur Polifarb Łódź.

VI.DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

1. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada.

2. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada.

3. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Narożnik południowo-wschodni.

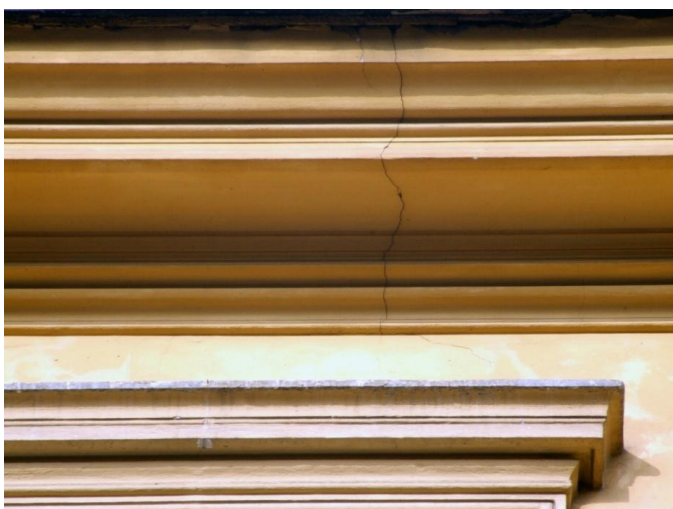
4. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Widoczne przebarwienia i zaplamienia farb elewacyjnych.

5. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Widoczne przebarwienia i zaplamienia farb elewacyjnych.

6. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękanie gzymsu wieńczącego.

7. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękanie gzymsu wieńczącego.

8. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania gzymsu wieńczącego.

9. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania płyciny podokiennej.

10. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania w nadprożu okna I piętra.

11. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Niestaranne uzupełnienia zaprawą w kolorze białym między stolarką okienną a obramieniem okiennym.

12. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Zabytkowa kotwa żelazna.

13. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Portal.

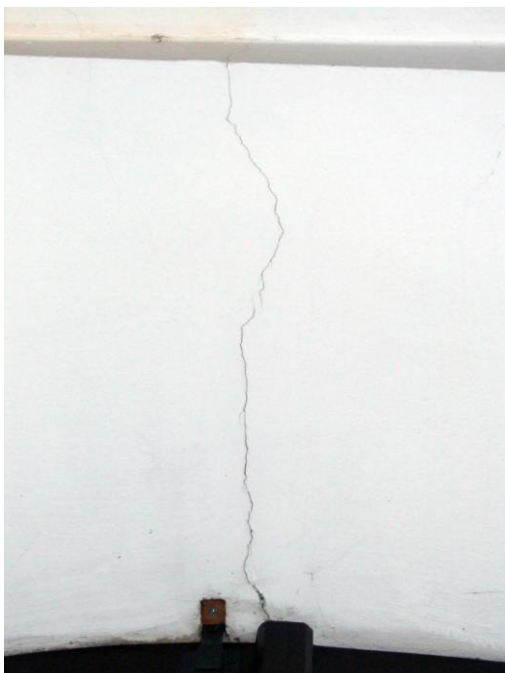
14. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Dobry stan zachowania herbu w portalu.

15. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Złuszczenia farb elewacyjnych w części ściany za wazonem północnym w zwieńczeniu portalu związane zapewne z wadliwym wyprofilowaniem obróbki blacharskiej gzymsu.

16. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania ściany w rejonie zwieńczenia południowego węgara portalu.

17. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania w archiwolcie portalu widoczne od strony sieni budynku.

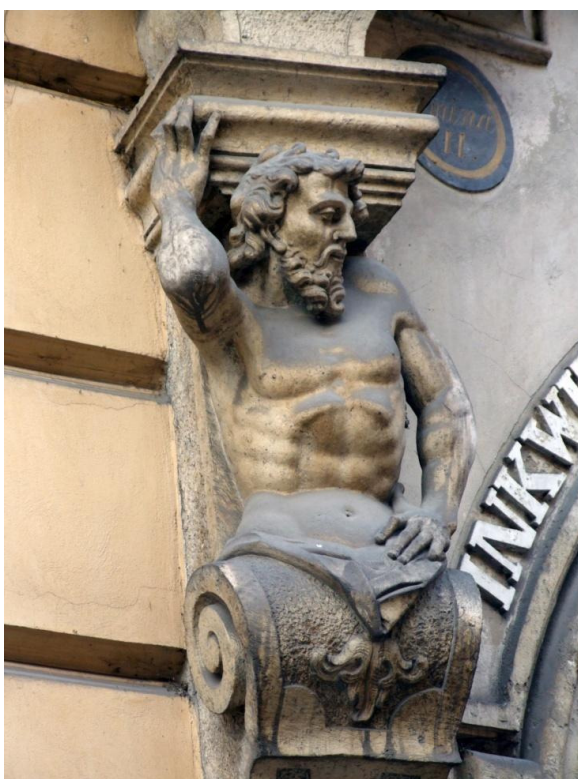
18. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Plakietka z oznaczeniem administracyjnym budynku.

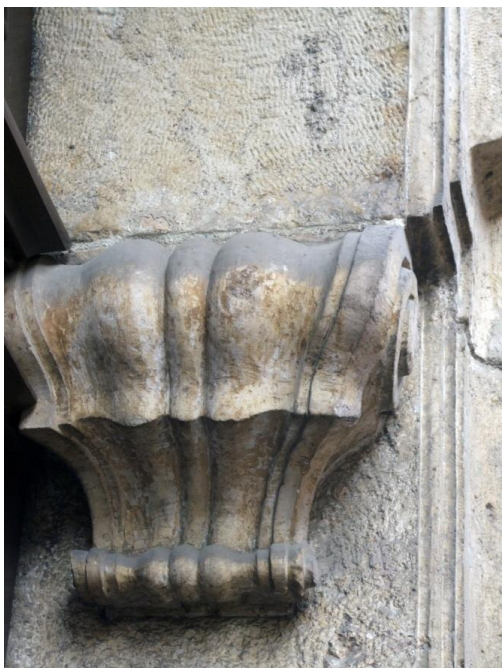
19. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Plakietka z dawnym numerem budynku.

20. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Zanieczyszczenia pyliste pochodzenia wielkomiejskiego na rzeźbie w węgarze południowym portalu.

21. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Pyliste nawarstwienia pochodzenia wielkomiejskiego na elementach rzeźbiarskich portalu.

22. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Pyliste nawarstwienia pochodzenia wielkomiejskiego na elementach rzeźbiarskich portalu.

23. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Portal - uzupełnienia z rekonstrukcją groszkowanej powierzchni.

24. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Portal, węgar południowy - osypywanie się kamienia.

25. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Portal, węgar północny - ubytki i zabrudzenia dolnych partii węgara.

26. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Próg portalu - wyoblenia ciosów, ubytki spoinowania, tłuste zabrudzenia.

27. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Proszkowanie i osypywanie się kamienia w dolnych partiach portalu (część południowa).

28. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Złuszczenia i rozwarstwienia ciosów cokołu po stronie południowej.

29. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania podokiennika i płyciny podokiennej.

30. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Ubytki na krawędziach kamiennego obramowania okienka piwnicznego.

31. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania tynków boniowania.

32. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania kamieniarki portalu od strony wewnętrznej.

33. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękanie w dolnej części opaski i podokiennika okna I piętra.

34. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Niestaranne uzupełnienia gipsem boniowania wokół okien parteru.

35. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Obramienie okienka piwnicznego - zniszczenia ciosu zlokalizowanego bezpośrednio wzdłuż podłoża.

36. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Oramienie okienka piwnicznego - przebarwienia piaskowca, głębokie złuszczenia przy podłożu, odstające i wykruszone spoiny.

37. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Niestaranne uzupełnienia wokół skrzynek instalacyjnych, wymienione ciosy w cokole.

38. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Dolna część szkarpy - korozja ciosów piaskowcowych, zabrudzenia ciosów wapiennych, odstające i wykruszone spoinowanie.

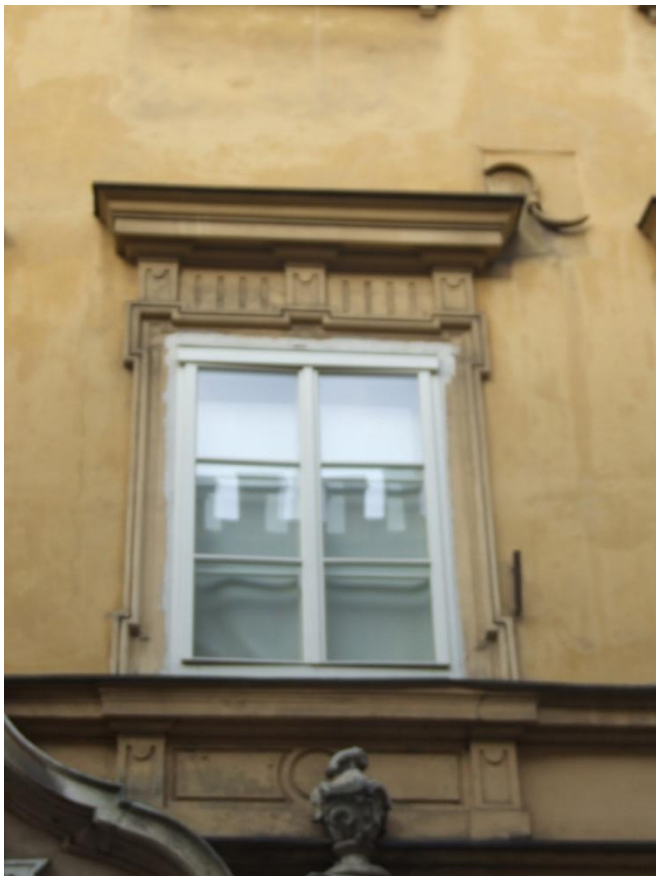
39. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Obramienie okienka piwnicznego - zniszczenia ciosu zlokalizowanego bezpośrednio wzdłuż podłoża.

40. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Spękania elewacji o przebiegu pionowym.

41. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Wadliwe uzupełnienia tynków związane z wymianą lub reperacją stolarki okiennej.

42. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Wadliwe uzupełnienia tynków związane z wymianą lub reperacją stolarki okiennej. Przebarwienia i zaplamienia farb elewacyjnych.

43. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Przebarwienia i zaplamienia farb elewacyjnych.

44. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Szkarpa - widoczne zabrudzenia i ubytki szczególnie wzdłuż podłoża.

45. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Zmienione kolorystycznie uzupełnienia kamienia i pociemniałe spoiny.

46. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Zmienione kolorystycznie uzupełnienia kamienia.

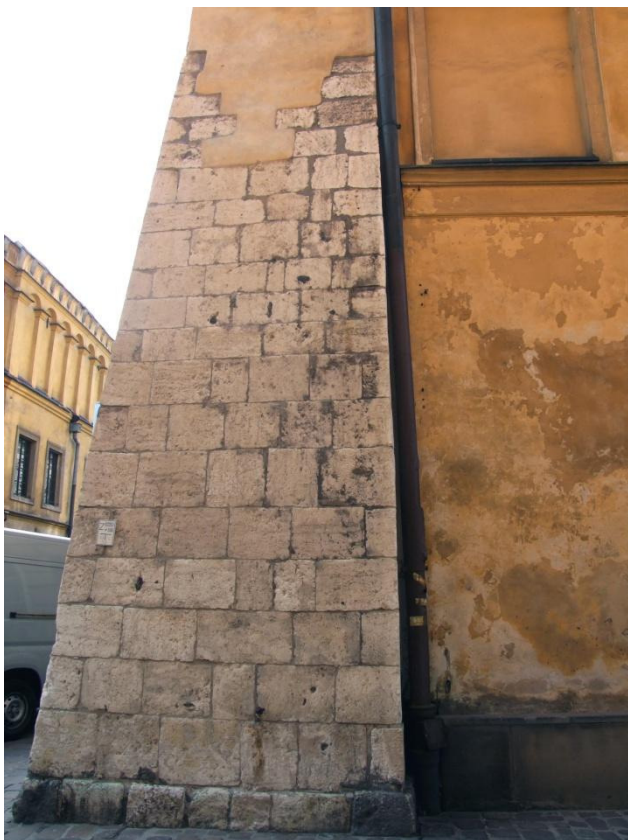
47. Kraków, ul.Kanonicza 1, narożnik północno-wschodni. Ciosy wapienia powyżej szkarpy - spoinowanie wykonane szarą zaprawą cementową.

48. Kraków, ul.Kanonicza 1, fasada. Ciemne nawarstwienia na powierzchni ciosów cokołu przy podłożu.

49. Kraków, ul.Kanonicza 1, narożnik północno-wschodni i elewacja północna.

50. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej - szkarpa.

51. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Rdzawe zaplamienia na ciosie wapiennym cokołu powstałe wskutek wypłukania produktów korozji z elementu metalowego.

52. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Zaplamienia i złuszczenia farb elewacyjnych i tynków w rejonie uszkodzonej rury spustowej.

53. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja od strony ul.Senackiej. Zniszczenia farb elewacyjnych i tynków w rejonie skorodowanej rury spustowej.

54. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Zacieki, spękania i złuszczenia farb elewacyjnych wzdłuż rury spustowej.

55. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Spękania gzymsu koronującego.

56. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Widoczny pas zniszczeń tynków ponad okładziną cokołu.

57. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Zaplamienia cokołu i ogniska korozji biologicznej w rejonie uszkodzonej rury spustowej.

58. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Uszkodzenia tynku wokół szafek instalacyjnych, poniżej szafki z instalacją gazową kamienny cokół uzupełniono cegłą.

59. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Wysolenia na kamiennym cokole.

60. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Zabrudzenia i ubytki okładziny kamiennej w rejonie sztyndra rury spustowej.

61. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Przebarwienia i zaplamienia farb elewacyjnych.

62. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Przebarwienia i zaplamienia farb elewacyjnych. Niestaranne uzupełnienia zaprawą o białym kolorze wokół stolarki okien. Spękania gzymsu wieńczącego.

63. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Spękania w nadprożu okna. Wymycia farb elewacyjnych.

64. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Spękania w nadprożu okna.

65. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Spękanie o przebiegu ukośnym biegnące od zachodniej części obramienia okna, przez podokiennik, w stronę cokołu.

66. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Spękania obramienia okiennego i podokiennika.

67. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Ubytki kamienia na krawędzi płyty okładziny cokołu i zaplamienia okładziny w rejonie sztyndra rury spustowej.

68. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Sieć spękań poniżej gzymsu kordonowego.

69. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej - widok w stronę wschodnią. Widoczne wypłukania i zaplamienia farb elewacyjnych oraz złuszczenia w pasie nad cokołem.

70. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Ubytki okładziny kamiennej i ogniska korozji biologicznej w rejonie sztendra rury spustowej.

71. Kraków, ul.Kanonicza 1, elewacja północna od strony ul.Senackiej. Ubytki tynku w gsymsie kordonowym.

